

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Om Bruneborg-Slaget og et Riim i den Anledning Kæmpevisen om Bruneborg-Slaget Efter-Klangen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Om Bruneborg-Slaget og et Riim i den Anledning Kæmpevisen om Bruneborg-Slaget Efter-Klangen", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_306_5-intro-shoot-idm224.pdf (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

“Kæmpevise om Bruneborg-Slaget”

Den næste tekst er en gendigtning i bunden form af det angelsaksiske digt om slaget ved Brunanburh. Her løsriver Grundtvig sig så meget fra forlægget, at han kan behandle emnet frit. Hans oversættelsesmæssige overvejelser i den første tekst har givet ham en prosaskitse, der fungerer som skelet for gendigtningen. Han vælger et tillempet, krydsrimet folkeviseversemå (kunstballade), som er forskelligt fra forlæggets stikiske opbygning, der som tidligere bemærket minder om det norrøne drapa. Dette valg udtrykker han direkte i overskriften, idet ‘kæmpevise’ var datidens betegnelse for folkevise.

Folkeviseversemålet giver Grundtvig mulighed for at bruge omkvæd, og ved at anvende arkaismer, der ligeledes har deres rod i folkevisernes formelstof, får han givet teksten en tilpas gammeldags tone, der understreger det historiske emne. Eksempler er “ædelig” for ædel, bl.a. i strofe 3, “saa mangen Svend” i strofe 6, “røden Val” i strofe 12 og omvendt ordstilling “Jarler syv og saa Konger fem” i strofe 13. Han strækker stilen til det yderste, og han kan ikke dy sig for ordspil, der nærmer sig brandere, som når han fx i strofe 10 skriver, at “Det voldte, som vel er at mærke, / Mangen Kæmpe lidt Hovedbrud”. Her er nemlig ikke tale om, at krigerne må tænke sig voldsomt om, men at deres hovedskaller bliver knust.

Formålet med de kæmpendes heltemod og slagets grusomhed: den udødelige ære, hamres ind i hovedet på læseren i de gentagne dobbeltlinjede omkvæd, samtidig med at slagets gang skrider frem.

Flemming Lundgreen-Nielsen har karakteriseret digtet således:

Digtets ånd, der forsvandt i den filologiske prosa, er indfanget ved digterens oplevelse af tekstens handling, som skildres [...] med sproglige greb hentet uden for kvadets litterære helhed. Det er, hvad Grundtvig forstår ved fordanskning (1980, s. 705).

Ved at vælge et sangbart metrum har Grundtvig også på en anden måde bragt digtet ud af fortiden og ind i samtiden. I stedet for en reciterende fremførelse — udført af skjalden selv — har Grundtvig gjort det muligt for en større eller mindre forsamling at synge teksten og ad den vej tilegne sig indholdet.